

lute katukesse. „Mis?“ kisendati igalt poolt: „ümmargused rataid? Ei se või ial tösi olla!“ Jaama-isand talutas mõninga ligemale, lükas neid ninaga ratapõdia külge, et igamees ise seda imे lugu haisutaks. Ja kas sa imet nääd! kes seda võis uskuda: wantri rataid olid ümmargused! — —

Kelle sulg jõuaks seda kära ja müramist üleskirjutada, mis nüüd igalpool Tuisulas tõusis! Kes Tuisulaste päris kombeid ei tunneks, ei võiks seda ial uskuda, ja siiski on kõik selge tösi. Tüt aega ei leitud rahwa keskel hommikust öhtuni muud jutu, kui ümmarguëtest ratastest. Seda ilmunud imet kujutati föritsides, külades ja taluperedes, kuhu rahvast kogujuhtus. Kõik senna aegani pimedad olid nüüd korraka filmi pähä saanud, ebf arwasid wähemalt, seda kõik oma filmaga wantri külles nägewad, mis teised laituseks neile eterääkisid. „Oh sa võtru-kaelne petiskelm,“ kõlas mitmeltpoolt, „kes meie wantrid püüdis rikuda! Onnes, et osawa filmaga jaama-isand neid rataid nägema juhtus; meie oleme imuidu seesugusi wantrid teadmata turult otsinud ja nendega sõitnud.“

„Armsad Tuisulased,“ palus ue wantri peremees, „andke mulle natuke aega, funni teile pikemalt äraseletan, kuda lugu minu wantri ratastega on! Mina ei või seda mite salata, et minu wantril üheksed teljed, peenemad rummid, wähem kodaraaid ja loosa paenutud põiad on, niisamuti ka juhiwitsad aisdade külles. Seda ei teinud ma mite paha, waid wantri kerguse pärast. Teiseks püüdsin üle-

liiga puu raiškamist wähendada; meie pääwil lähwad metsad muidugi pääwalt ifa kassinamaks. Tuletage meeles, teie olete juba mõnda hääb aastat minu tehtud wantrid turult otsinud ja nendega sõitnud, ega tulnud sedagi veel tännini minu wantri rataid laitma. Mitu sõitjad kiitisid pealegi wantrit fergeks sõiduriistaks, misga weikem laps võiks sõita. Kudas siis nüüd ühekorraka wanter nõnda meelt wahta teil läinud, et sedagi pikemalt minu wantrile ei taha istuda? — „Jah“, kostsid mehed, „kes seda võis arvata, et teie wantril ümmargused rataid olid! Meie sõitfime teadmata, sellepäras tõuse se tännine sūu meile patuks; aga nüüd, kus asi fogemata awalikuks tõusnud, ei tohi meie mite enam teie wantri peale istuda. Teie wanter peab Kilplast pärte olema; minge nüüd sellega, kuhu tahate: Tuisulas ei kõlba seesugused sõiduriistad sellegile.“ — „Minu pärast“ — kostis ue wantri peremees — „istuge kõik posti, ja muu Tõlplawantrite peale, kus tont ise ratssep olnud!“

Seda üteldes istus ta wantrile ja sõitis koenu tagasi. Tuisulaste kära ja müramisest ei pidanud ta suuremat lugu, ega hakand oma wantrit teisite seadma. Tema mõtles: „külal tuleb ükskord parem aeg ka Tuisulasse, kus pääwa walgu vood saab võitma; seal võtarwad inimesed täna sed tee kõriva viisatud ümmargused rataid, panewad neid wantrite alla ja lähawad sõitma.“ Seal tuleb ühel pääwal üks neist jaamaisandatest külawainule ja püab silmas nähteks ue wantri peremehe pääd paitada; aga kaks